

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 5.

V četrtek 3. svečana 1853.

Tečaj VII.

Anton Alojzi

po božjim usmiljenji in po milosti svetiga apostolskiga Sedeša Knezo-škof v Ljubljani i. t. d. Vsim ljubljanim vernim Ljubljanske škofije zveličanje in blagoslov v Gospodu!

V hitrim teku časa se je spet štiridesetdanski post približal. Ta čas, ljubi moji v Kristusu! je namenjen, da človek nekoliko postoji na poti svojega življenja, svoj dušni stan pazniši pregleda in s sveto resnobo svoj namen v večnosti premisli. Ako je v vsih naredbah svete katoliške cerkve razvidno in očitno, da jo neprenehama sveti Duh s svojo gnado vlada in oživlja, se to posebno jasno v modri skerbljivosti kaže, s katero je štiridesetdanski post za verne odločila. Človek je sicer za Boga vstvarjen, v nebesih je njegova prava domačija; tode na zemljo je od vsigamogočnega stvarnika postavljen, in potovaje po tem svetu si mora krono zveličanja v večnosti per služiti. Zatorej pa ne more drugači biti, kakor da se vsakteri več ali menj z zemeljskimi rečmi peča in trudi, in le prelahko se zgodi, da tudi tisti, kateri svojimu Bogu zvesto služijo, in svoje dušne oči nepremakljivo na nebeski dom obrnjene ima, z nekolikim posvetnim prahom, kakor sv. Leon papež pravi, svoje serce omadežva. Takimu zvestimu prijatlu božjemu so gotovo v letu nekteri dnevi zaželeni, v katerih perložnost najde, svoje misli bolj v Bogu zbrati, globokejši pogledati v svojo dušo in vse kote svojiga serca bolj natanko preiskati; veseli se teh svetih dni v resnici, ker v njih svojo dušo od vsih madežev bolj očistiti, z nebeskim Očetam se terdnejši skleniti in oginj ljubezni k višimu plamenu vneti zamore. Prav potrebni pa so taki dnevi tistim, kateri, od sladnost sveta omamljeni, le posvetniga bolj išejo, in se prav odvadijo, svoje oči proti nebu povzdigovati. Zdej ko hrup raztresavnih veselje večidel utihne in nič več s svojo silno močjo neumerjočiga duhá ne moti, perpravín čas imajo, svoj dušni stan prevdariti, k zavesti svojiga nebeskiga poklica se povzdigniti in se v svitlim spoznanji utrditi, da ima človek nekej neskončno boljšiga in imenitnišiga iskati, kakor je uno časno in minljivo, k čimur ga meseno poželenje žene.

„Glejte, zdaj je prijetni čas, glejte, zdaj je dan zveličanja“ vam s sv. apostelnam (2. Kor. 6, 2.) v začetku štiridesetdanskiga posta kličem. Poslušajte glas svojiga višiga pastirja, kterimu zveličanje vaše globoko k sercu gre, ker dobro spozná predrago ceno kervi Kristusove, s katero je tavžent in tavžent njemu izročeni duš odkupljenih. Ta želja, ljubi moji v Kristusu! naj bo živa v vašim duhu, da svitlo spoznate, k kakšini visoki vred-

nosti ste kakor kristjani povzdignjeni in k kakšimu imenitnemu poklicu ste poklicani, in da Njemu, ki vas je poklical, v sveti hvaležnosti zvesto služite.

Učenci Kristusovi ste postali v sv. kerstu; neizbrisljivo znamenje odrešenja je bilo tamkej vaši duši vtisnjeno, kri nedolžniga Jagnjeta je od madežev greha vas oprala; gnada sv. Duha je bila v vaše serca vlita, usmiljeni Oče v nebesih vas je spet z ljubijočim sercam za svoje otroke vzel in veselo upanje na erbsino nebeskiga kraljestva vam podaril. V tisti zveličanski stan ste bili postavljeni, po kterim je nekdej s serčnim hrepenenjem Job (p. 29.) zdihoval: „Kdo mi bo dal spet takimu biti, kakor sim v poprejšnih dnevih bil, ko me je Bog varoval, ko je njegova luč nad mojo glavo svetila in sim v njegovi svitlobi po temi hodil? Kakor sim v poprejšnih dnevih bil, ko me je Bog varoval, ko je njegova luč nad mojo glavo svetila in sim v njegovi svitlobi po temi hodil? Kakor sim v dnevih svoje mladosti bil, ko je Bog se nevidno v moji hiši prebival? S pravičnostjo sim bil takrat še oblečen, in kakor z oblačilam in krono me je obdajala moja pravica“. Luč ljubezni božje je tudi nad vašimi glavami svetila, s pravico in svetostjo ste bili tudi vi ovenčani, k visoki časti ste bili tudi vi povzdignjeni per sv. kerstu, ker ste postali udje „izvoljeniga rodu, kraljeviga duhovstva, svetiga naroda, perdobleniga ljudstva, da oznanujete popolnamosti tistiga, kateri vas je iz teme poklical v svojo prečudno luč, kateri nekdej niste bili njegovo ljudstvo, zdaj pa ste božje ljudstvo, kateri niste usmiljenja dosegli, zdaj pa ste usmiljenje dosegli“. (1 Petr. 2, 9. 10.) Visok tedej je vaš poklic, imenitna vaša služba, velik del vašiga upanja, ker Bog sam je vaš delež, ki se v večnih prebivaljših vsim tistim gledati in vživati da, ktere za svoje otroke sprejme. (D. sl.)

Terpljenje Kristusovo.

I.

Pravo veselje.

„In Jezus jim je rekel: Močno sim želel, to velikonočno jagnje z vami jesti, prejden terpim. Luk. 22, 15.“

Poklekнем pred Tebe, o Kristus! ino te molim na Tvojim potu v Jeruzalem, kamur si se podal, iz ljubezni do mene terpet, umret in me odresit.

Kako dolgo boš še pomišlovalo, o nesrečno serce moje! ali bi se obrnilo na levo ali na desno

stran? Mislil sim, de ti ta volitev ne bo tako težka in vender občutim zdaj v veliko žalost svojo, de si v resnici še vedno silno nečimerno in silno posvetno. Še živi v tebi stari Adam s svojimi zgolj posvetnimi mislimi, še ni umerlo v tebi grešno pozelenje Evino, zakaj še vedno se obračajo tvoje oči s poželjivimi pogledi do prepovedanih dreves tega sveta. Puhle sicer, vonder mično opisane jabelka posvetnih veselie te vabijo, bližej pristopiti in se pogleda njih lepote veseliti. Z drevesa doli te prijazno pozdravi stara kača, nar veči sovražnica tvoja, oh, in vender ne bežis, temuč ji radovoljno odpreš svoje ušesa! Kača ti ve sad drevesa veliko hvaliti in veliko govoriti od sladkosti njegoviga vžitka in de je popolnoma neškodljivo za dušo in za teló. Oh, in ti ji verjameš in pozabiš, de sta ravno per tem drevesu našla Adam in Eva svojo smert, namest obljubljeniga veselja solze nezmerne žalosti, namest božje moči grozovito težo dušnih in telesnih britkost, namest obljubljenih nebes sodbo večniga pogubljenja! Vse to veš in vender od drevesa proč ne greš in me siliš, vsaki dan na novo zoper tebe vojskovati se, ker hočeš vedno svojo roko stegniti, odtergat od prepovedaniga sadú in si jest — sodbo in pogubljenje. O nečimerno serce moje! zakaj nočes mojih naukov poslušati in se le vedno obračaš na levo? Povej mi, kaj vidiš? Nečimerna gizdost (osabnost) je drago olišpana memo tebe hitela, grešna zapravljenost ji je kupila drage oblačila, in vender je tvojim očem dopadla? Ostudna nečistost je v bliščajim svilnatim (židanim) krilu memo tebe sumela, na rokah je imela zlate perstane, okoli vrata veržice zlate in njene rutice so bile nakapane s prijetnimi dišavami, tudi tebi je s poželjivimi očmi v lica pogledala, oh, in njen pogled je tebi dopadel? Za seboj je peljala dolgo versto moških in ženskih, starejih in mlajših, tudi devic in mladenčev, kateri še vedili niso, de na prodaj nesejo kerstno nedolžnost svojo. Rožne vence v rokah in na glavi so veseli vriskali in peli, so tudi tebe prijazno pozdravljali in te vabili, stopiti v njih radostno kolo. Oh, in ti si že hotlo iti, in naj bi te jaz ne bil na vsó moč nazaj deržal, te opomnil smerti, in sodbe in terpljenja Kristusoviga, bi se jim bilo gotovo perdružilo in bi bilo morebiti za vsikdar zgubljeno! Razujzdana požrešnost je z debelo zabuhlim licam dolgo omizje pogrinjala, z veliko potrato zlahtne jedi in pijače v pozlačenih posodah gostam donašala in serdito odganjala nadležne ubožčike revne, kateri so lačni in zejni, raztergani in od mraza trepeči v imenu Jezusovim božjiga darú prosili. In ti se nisi solzilo nad pogledam odgnanih ubožčikov revnih, temuč si le samopridno želelo sedeti med številam gostov veselih. Tudi brenk donečih strun in vesela godba je na tvoje ušesa udarila, cele trope lahkonožnih plesavk in plesavcov se je v veselim kolu naglo vertilo, in akoravno so njih angeli varhi z zakritimi obrazi jokali in Kristusa ni bilo viditi med njimi, si se vender tudi ti njih številu pridružiti želelo? O nesrečno serce moje! to je tedaj sad vsih pridig in kersanskih naukov, ki jih slišiš? sad vsih svetih bukev, ki jih bereš? sad vsih sv. spoved, ki jih opravljaš? sad vsih sv. obhajil, ki jih prejemas? sad dobrih sklepov, ki si jih že tolikrat storilo, ne več ljubiti tega sveta in vsiga, kar je na svetu? Ali pa tudi veš, kaj vse to, kar si zdaj vidilo in slišalo, pomeni? Vse to pomeni grešni razujzdani pust, ki ga slepi svet ravno te dni obhaja, raja in pleše okoli prepovedaniga drevesa,

in s toliko gorečnostjo, kakor nikdar ne za svojo dušo, ne kar dni, ampak tudi cele noči v službi zapeljive kače na drevesu dopernese. Ako me utegnes vprašati: So tedaj vse pustne veselovanja morebiti prepovedane? ti nočem na to vprašanje nobeniga lastniga odgovora dati, le tega te opomnim, de sv. cerkev te dni mašnike kliče v svoje svetiša in vabi z glasnim zvonjenjem svoje verne, de naj hodijo presveto Rešnje Telo molit, ki je po vsih večih mestih poslednje tri pustne dni izpostavljeno. Iz te cerkvene naprave zamoreš razumeti, kako cerkev od vsih pustnih šemarij sodi. Beri še pa tudi, kaj od njih vsi cerkveni učeniški pišejo, povem ti le toliko, pohvale ne najdeš per nobenim, ojstre, in kakor menim, pravične graje pa vseskozi silno veliko. Vzemi še tudi v roke bukve sv. pisma in beri: „Ali ni vse meso trava, ki danes cvetě, in se jutro posuši in bo veržena v oginjš?“ „Neumnež igra z graham. Je pot, ktera se ljudem zdi pravična, pa njen konec pelje v smert. Smeh bo nemešan z britkostjo, veselje bo žalost sledila.“ „Zbudite se pijanci in jokajte, tulite vsi, kateri ste vino pili z grešnim veseljem, zakaj proč bo vzeto od vasih ust in v sramoto se bo spremenilo veselje otrok človeških. Opasajte se tedaj in jokajte vi mašniki, žalujte vi služabniki altarjevi. Posvečujte post, skličite zbor, zberite vse prebivavce dežele v hišo božjo in vpite k Gospodu. Zakaj Gospod pravi: Spreobrnite se k meni iz celiga svojiga serca v postu, joku in žalovanju. Raztergajte svoje serca in ne svojih oblačil in spreobrnite se k Gospodu, svojimu Bogu, zakaj on je dober in milostljiv, poterpežljiv in poln usmiljenja in spremeni hudo v dobro.“ Tako govori sv. pismo; na pepelnično sredo pa vse našemane pustne veselivce vprašaj, kaj od vsiga svojiga radovanja imajo, in odgovorili ti bojo: Vse meso je trava, — vse naše veselje le mirljiv prah in pepel!“ (K. sl.)

Pismo

apostolskiga misjonarja g. Jerneja Mošgana iz srednje Afrike do Nj. milosti visokočastiga Lavantinskiga škofa.

(Konec.)

Sploh je naše sedanje stanje do Turkov vse drugačno od uniga, v katerim so bili misjonarji, ko so bili pervikrat v Hartum peršli. Bili so brez brambe, prepušeni samovolji tačasniga pašata, kteriga smo se mi v Hartumu dobili, in njemu od tukajšnih Evropejcov kakor puntarski ljudje naznanjeni, ki so iz Evrope izgnani, sem peršli, punt vžigat. To je tudi lahko zapopasti; zakaj večidel Evropejcov, z britkostjo rečem, ne živě ne po Božjih, ne po človeških, ne po natornih postavah. Imenujejo se kristjani, pa ne vedó nič od Kristusa, in tudi v Eniga Boga ne verujejo; doma so iz dela sveta, kjer je sužnost prepovedana, pa imajo sužnje in sužkinje, jih ropajo, kupujejo in prodajajo — Turkam vkljub — zavoljo černiga mamona (lakomnosti) v sramoto kersanstva. Ni čudo, de je Latif-pasa prav in resnično rekel: Evropejci hočejo brambo vsih vladarstev imeti, pa po postavah nobeniga vladarstva ne živeti. Ni čudo, de je od misjonarjev ravno tako mislil, in Evropejcam perseženo sovraštvo tudi nad katoliške duhovne razpel, ki vender vse drugači živě, ki imajo ves drug namen in konec, kot samopridni in brezbožni kramarji. Iz svoje službe poklican, se je do nas prav

prijazniga kazal, proti drugim je pa vedno hudobno od nas govoril, posebno pa od apostolskiga namestnika, kteriga je velikiga golufa imenoval, češ, de je v Evropi to deželo prav za dobro popisoval, in tako nektere naklonil, de so ž njim peršli.

Za Latifam je prišel Rustum-paša, kteri je precej drugi dan po svojim prihodu nekoga k nam poslal, kteri nam je njegovo priporočilo opravil s pristavkam, de mu je zlo veliko na tem, si našo prijaznost pridobiti, ker je že v Kairu veliko od misjonarjev slišal. Le ta v svojim trimesčnim pašatovanju ni ne dobriga ne hudiga počenjal. Njegova smert je mudiru (krožnemu poglavarju) iz Keneha, Izmael-pašatu, prostor spraznila. Znati je, de ta ima resničnisi zauméne o misjonarskim namenu in koncu: skorej vsak teden g. namestnika obiše, in mu v nar zaupljivi prijaznosti marsiktere novice razodene, mu nikoli prošnje ne odreče, ktero le zamore spolniti, tudi tedaj ne, ako drugi turki ugovarjajo, reče namreč: „Abuna Soliman je naš prijatelj, temu moramo prošnje spolniti;“ in viditi je, de mu je veselje, ako nam zamore v ti ali ti reči postreči. Tudi v svojim djanju do družih se je že velikrat previdniga in pravičniga moža skazal. On spozna meje turške zemlje v Sudanu, in ni od lažnjive misli zaslepljen, de so turki tudi gospodarji čez druge, se ne podveržene ajdovske dežele.

Od našiga slabšiga kot slabiga stanovanja ni vredno tudi ne besede spregovoriti; skorej se ne loči od hiš vmazaniga ljudstva, in pri vsakim dežju, ki se skoz plano, z ilovco zamazano, slamnato streho v stanice cedi, se podreti hoče, in se mora po dežju zopet za prihodnji dež vnovič premazati, in ker steklenih (glažnatih) oken ni, se tudi zoper sapo ni moč braniti, torej zdravi in bolni ravno tisti zrak prenašati morajo. Več ozira sta vredna verta, ki sta si vstric ob Višnjevi Reki, in le z ozko potjo, po kteri ljudje po vodo hodijo, med seboj ločena; upamo pa privoljenje dobiti, de bomo z novim poslopjem, ki se bo zidalo, smeli pot zapreti, ter napraviti, de bo zveza misjoniša in nunskega samostana s cerkevjo brez ovinka. Zraven domačih sadežev, kakor so: dateljni, smokve, granati, citrone, pomaranče, olive, — tudi povertnine dobro rastejo, ki smo jih iz Evrope seboj prinesli, in so domačinam neznane, kakor: salata, zelje, repa, korenje, pesa, retkev in dr. Pričujoče drevesa in sadeži se množijo, kolikor je moč. Terta nam je roznika mesca dala nad 100 steklenic vina, ki se precej dobro ohrani in ko natorno vino za sv. maše služi, ker je vselej dvomiti, če so iz Evrope sem doli pripravljene vina čiste (prave — neskažene) ali ne. Čez dva mesca, ko je terta obrezana, se grozdje ozori, torej je lahko ozorjeniga grozdja imeti, kadar kdo hoče, samo če je zadosti tersja, česar pa dozdej se ni. Močenje, kakor povsod, tako tudi todi veliko pritežnosti dela; sicer so napravljene vodovlaki, in dan na dan po 6 volov vodo iz Nila vleče, pa ni zadosti. Za to reč bo ob Beli Reki ložej, ker ondi le dva mesca dežja ni, in zavolj vlage in hribov ni tako vroče, kakor tukej in v Egiptu. Bolj na tanko od misjona, ki se bo po našim prihodu z Božjo pomočjo, se le začel, zdaj ne vem praviti, ker viditi je, de si je dosedanji misjonar le s tem dajal opraviti, de bi deželo bolje spoznal, se jezika pervadil, misli in čutila pozvedoval, ljudi po njih segah in navadah zasledoval. Sveto zaupam, ako me ljubi Bog živiga ohrani, ako ne pred, saj v enim letu Vaši

milosti zmed Bariskih zamorcov veselih naznanil s pobožnim spoštovanjem pisati. G. Trabant, ves v pripravljanju za Belo Reko, je zdrav in vesel.

Vaši knežji milosti kušujem roko, priporočujem sebe in ves misjon bogoljubni molitvi gospodov korarjev in družih gospodov, ki serčno vse pozdravim, ter bivam itd.

Jernej Možgan,
misjonar.

Dr. Alojzi Schlör.

Kratek popis njegoviga širljenja in djanja.

(Dalje.)

Razun tega je bil Schlör tudi iskren prijatelj in podpornik cerkvenih redov, pobožnih združevanj in bratovšin, in vselej je bil pripravljen s svojim ostrim umam in spretnim peresam občinstvu ceno in dobroto taci naprav in društev razkazati, ter jih iz praviga obzira presoditi; ni mu bilo neznano, de se ljudje v tej reči kej radi pre naglijo. Veliko je pomogel k vpeljanju solskih sester, gospá Jezusoviga serca, in zlasti karmelitov, od kterih je napisal: „Die Karmeliten in ihrem Leben und Wirken“. Po njegovim svetu in prizadevanji se je osnovalo katoliško društvo pobožnih žensk in meških, in tudi Pavljansko društvo, za ktero se je on vedno z besedo in s pisanjem potegoval. V društvenim časniku: „Der kath. Wahrheitsfreund“ je bilo mnogo njegovih sostavkov brati, v kterim je večkrat tudi hudobnost rongetoviga nejeverstva, ki se je v Gradcu močno razširjalo, terdo in z vso pravičnostjo opisoval. — Po njegovi skerblijivosti se je naposled l. 1850 mesca grudna pridružilo in v posebno varstvo Pavljanskemu društvu izročilo majhno sirotise, za zapušene in zanemarjene otroke, kterimu je on veliko dobrot skazal in mnogo daril poklonil. Skerbin za njegovo ohranjenje do smerti je zadnje leto otrokam lastniga podučevavca v petji plačeval, in jim v svoji poslednji volitvi, kar je mogel, podaril.

Tudi nekaj molitvenih bukvic je Schlör spisal, ktere so vse podučne in spodbudne. V kratkim razloži in pojasni potrebne nauke, in potem v prav mičnih molitvicah serce ogreje in omeči za dobro in blago. So pa naslednje: „Lasset uns beten“ — „Jesus mein Verlangen“ (ze četertiga natisa tudi poslovenjeno), latinske: „Clericus orans“. Nekdaj obiše Schlöra neznan gospod, ki je samo iz tega namena v Gradec prišel, Schlöra vidit in se mu za sprelepe bukvice: „Lasset uns beten“ zahvalit, ker v njih najde katoliški kristjan namesti sicer navadnih okroglih, pa praznih besedi in pesmarskih besedil enojne, pa izverne molitve za vse potrebe svoje duše.

Pa ne le duhovnam, tudi posvetnim ljudem, ženskim in moškim je spisal v dušno pašo premišljevanja: „Rette deine Seele“ 1847, ktere so prav dobro in hvaležno sprejeli. Perve leta svojiga bivanja v Gradcu je imel v raznih cerkvah ob posebnih perložnostih pridige, kterih sta dva zvezka pod imenam: „Samenkörner des katholischen Glaubens, 1851 in 1852“ na svitlobi. — Po potrebah sedanjiga časa je več sostavkov spisal od posta, od pustkov, spovedi itd., ker imajo mnogi od taci reči napčine zapopadke. Spisal je tudi izverstne bukvice od spovedi: „Soll ich beichten?“

De je Schlör tudi marsiktere zopernosti in nasprotja skusil, ni čudo, sej je mende to znamenje

praviga Kristusoviga naslednika. Dostikrat so ga krivo in napačno sodili, ga sedaj preosorniga nrvskiga ali zadržanskiga sodnika imenovali, sedaj mu spet druge neprijetne imena in prigodke pripisovali. Schlör pa je hodil v ponižnosti in priprošini svojiga serca, in se je kar zase le malo zmenil za svetove sodbe; le milo se mu je zdelo, če je pri tem dobra reč bila na zgubi. Sam do sebe oster, je bil v družini ljubeznjiv in prijazen, in znal si je vsih, kateri so v svojih dušnih potrebah njegoviga sveta iskali, zaupanje pridobiti. Iz njegovih spisanj govori sicer sveta resnoba, pa tudi sama ljubeznjivost in tolažljivost; ranuje in celi v vednim spominjanji neskončniga usmiljenja Božjiga. Sveti Francisk Salezijan, čigar spise je v francoskim jeziku zvesto in rad prebiral, mu je bil zgled, ki ga je v svojim življenji posnemal. — Posvetno blago je imel le za silo, in po vsi pravici se sme, kar on sam pravi, po besedah sv. pisma, v popisovanji svetih čednost Karla Boromeja: „*Encomium pulchrum est de sacerdote: „Dispersit, dedit pauperibus, justitia ejus manet in saeculum saeculi“* — tudi nanj obrniti. Vse je razdal ubogim in bogoljubnim napravam. Večkrat je djal: *„Po smerti denar razdati, ko se tako zapustiti mora, pač ni nobeno viteško djanje“*. Le za potrebne stroške in spodobni pogreb je bilo gotovine; kar je pa sicer še premogel, je v svoji oporoki sirotišu namenil. (D. sl.)

Mladenč angel Božji.

Bogat mladenč je bil dolgo časa hudo bolan, poslednjič se je pa opomogel in ozdravel. Gre pervikrat po bolezn pod mili nebes na vert in siv starček, pošten zdravnik, gre ž njim. Bil je kakor ves nov, ozdravljen in neizrečeno vesel. Serce se mu hvalečnosti vname, povzdigne oči k Bogu in reče: „O ti Predobrotljivi, ako bi ti mogel kdo na svetu kej poverniti, kako rad bi ti jest vse svoje premoženje dal!“

Reče pa zdravnik bogatimu mladenču: „Od zgorej prihaja dobri dar: tje gori nazaj ne moreš nič poslati. Napravi se pa, in pojdi z menoj!“ Mladenč z zdravnikom gre in prideta v temno koč. Tukaj je bila zgolj revšina in terpljenje, ker oče je bolan bil, mati se je jokala; otroci pa so vsi raztergani po kruhu vpili. — Ustraši se mladenč. Zdravnik pa mu reče: „Lej, tukej je oltar, kamor svoj dar položi! Ti ubožci so Gospodovi bratje, in kar dobriga nar manjšimu zmed njih storis, to si Bogu storil!“

Bogati mladenč odpre svojo roko, jim obilno vbogajme deli in skerbi za njih potrežbo. In nasiteni in poživljeni so ga sto in stokrat blagrovani, in ga angela božjiga imenovali.

Zdravniku pa se je dobro zdelo, se je posmehljal in rekel: „Tako je prav! Vselej svoje oči obrni najpred k Bogu, potlej k ubogim in terpečim na zemlji!“

Dar ubožcu tudi dar
Je Gospodu na altar.

Ogled po Slovenskim.

Slovenske podobice ss. Cirila in Metoda so vse pošle in se bodo brez pomude nove v Einsiedelnu naročile. Berž ko pridejo, jih visokočastito pred-

ništvo nam poslati obeta, in jih bodo zamogli vsi dobiti, kateri jih še žele. Ta moliteвна družba se močno razširja; v kratkim bomo poslali bliz 2000 novih družnikov do njeniga stanoviša.

Iz Ljubljane. Gosp. misjonar Oton Trabant od zdravja gg. misjonarjev naslednje piše: „Možgan je bil čez 4 mesce merzličin, zdaj mu je boljši, drugi gospodje — hvala Bogu! — so vsi zdravi (razun malih memgredeočih nabogljivost), in jest, po pravici govoriti, sim le dva dni ležal od škorpjonoviga pika. Ljubi prijatelj! ta bolečina hoče človeka iz uma spraviti, ali čez 48 ur so hude bolečine minule in zopet sim po koncu in sploh bolj zdrav kot sim bil v Evropi“.

* Kar dovoljenje zastran mesnih jedi v Ljubljanski škofii zadene, za letašnji štirdesetdanski post in za druge postne dni skoz leto, po pastirskim listu prečastitiga Ljubljanskiga škofa od 24. prosenca 1853., vso to velja, kar je bilo v lanskim pastirskim listu za pretečeno leto oznanjeno.

* V veliko krajih nas Duh Božji opomina, stanovitno — neprenehama moliti, in velike so dobrote, ki jih Bog zvestim molivcam deli. De je Bog Slovence marsikterih nadlog otel, ki so druge dežele zadele, je gotovo tudi molitevnosti tega ljudstva perpisati. Združena molitev pa ima še večji obljube, kot posamezna, zakaj kjer dva ali trije kake reči v Jezusovim imenu prosijo, dosegli jo bodo po obljubi Gospodovi. To ljubezin Slovencev do molitve poterdijo zraven obilno obiskovanih cerkev tudi bukve raznih bratovšin. V bratovšini Žalostne Matere Božje pri OO. Franciškanih tukej jih je bilo do noviga leta 1853 število: 26.880; v bratovšini Jezusoviga narsvetejšiga Serca 13.600; in Marijniga neomadežaniga Serca že do 16.700.

* Ako bi kje hotli začeti družbo sv. Detinstva, opomnimo, de imajo v Lavantu prav lične slovenske podobice v ta namen.

Razgled po keršanskim svetu.

Ogersko. V letu 1832 je umerl v Petčuho slovitni prost in pisavec Jožef Koller in je vse svoje premoženje dobrodelnim namenam volil. Ravno de je bil 88letni starček pokopan, prinese jud dolžno pismo, de je ranjeimu bil 10.000 gold. posodil. Korarji, vedoč, de je jud goluf, mu odrekó; jud gre tožit. V pravdi se je skazalo svitlo kakor solnce, de izraelic nikoli ni bil gospodar 10.000 goldinarjev, in de so bili štempelni ponarejeni. 20 let je terpela pravda; pred kratkim je bila dokončana in ubogi dobé 13.000 gld., kterih veči del je hotel jud pojužinati.

* Prečastiti gospod Bernard Galura, knez in škof v Briksenu, so 17. prosenca v 89. letu svoje starosti umerli.

* Francoski časniki so naznanili, de so sveti oče evropejske katoliške vladarje poprosili, za katoličane v Bosni in Hercegovini zoper grozne stiske turških poglavarjev potegniti se. Temu naznanilu pa Dunajski cerkveni časnik perstavi, de je papežev poslanec že pred dvema mescema tudi avstrianskimu vladarstvu enako pismo izročil, v kterim se bere zahvala za vso, kar je že Avstria katoličanam v Bosni dobriga storila, pa tudi upanje, de bo Avstria še v prihodnje stiskane Bosniške katoličane v svoje varstvo vzela.

Popravek. V 2. listu, str. 6., v. 7. od zgorej pred piko perstavi še besede: ondi ljubeznjivi in spretni jezuit O. Jakobs.